

Маратонска и мучна скупштинска расправа о декларацији о Сребреници подсећала је у једном битном сегменту на латиноамеричке теленовеле, оне чијих десетак епизода можете да не гледате, а да ипак ништа не пропустите. Тако је било и у уторак у српском парламенту. Ретко ко је имао здрав стомак и живце да испрати цео ток дебате, гледаоци су неминовно морали да праве паузе (ако ни због чега другог, онда макар због кошарке), али су, када би се поново укључили у оштру посланичку полемику, могли да виде да је све исто као и пре паузе: Нада Колунџија фантазира о кредибилитету који Србија добија овом декларацијом, Чedomир Јовановић наклапа о систему вредности који морамо да променимо, а неко из Г17 "преде" како морамо најзад да скинемо срамоту са целог народа.

Јовановићеви системи вредности и срамота коју еврореформисти осећају у наше име већ су, нажалост, општа места овдашње јавне речи. Све смо то већ чули милион пута. Не прође дан а да нас самопроглашени најбољи међу нама не обавесте колико се они стиде због тога што ми нећемо да се мењамо. Нормално, то што смо огуглали на такве испаде не значи да су звучали мање застрашујуће у уторак. Напротив, њихове речи остављале су чак и злокобнији утисак док су ноншалантно, као да дебатују о пословнику а не о најсрамотнијем документу који је иједна српска власт икада усвојила, потезали недоказане хиљаде невиних жртава које нација носи на души. Док су се заклињали у неистине осмишљене још пре двадесетак година у канцеларијама агенције "Радер-Фин", која је за рачун Загреба и Сарајева надмоћно тријумфовала у медијском рату против Срба и Србије, било је очигледно колико презиру народ који их је изабрао, а који је сада немоћан да их спречи у уништавању мало преосталог националног самопоштовања.

Али, није то ништа ново. За разлику од релативно фришке тезе о томе да Србија, усвајањем ове декларације, стиче некакав непорециви кредибилитет да поставља суседима питања и о српским жртвама. Тантијем за коришћење ове тезе требало би да припадну Борису Тадићу, који ју је патентирао пре два и по месеца, правдајући њоме тада тек објављену иницијативу да српски парламент осуди наводни геноцид у Сребреници.

Демократска странка којом руководи Тадић (као уосталом и све остале странке у Србији) није баш оаза слободумне и независне мисли, па су кадрови ове партије, а нарочито Нада Колунџија као шефица посланичке групе ЗЕС, од онда до данас небројено пута поновили мантру о кредибилитету који стичемо усвајањем декларације. У самој скупштинској дебати, Нада Колунџија рецитовала је ту бајку сваки пут када би се

јавила за реч. Исто као и остали посланици владајуће коалиције. Изузев Ненада Чанка, који би се радије возио санкама по центру Новог Сада у кратким рукавима него што би преко својих војвођанских уста превалио коју о српским жртвама, макар и у смислу имагинарног кредибилитета.

Та теза, међутим, није штетна само због тога што је потпуно нереална и неостварива. Иако је и само то довољно да је обезвреди. А да је нереална и неостварива, видљиво је било већ дан пошто је српски парламент усвојио декларацију. Да ли је ико из региона данас ближи томе да се изјасни о злочинима које је његова држава починила над Србима? Или ико из "међународне заједнице"? Нико, нормално. Штавише, у првим извештајима западне штампе доминира оцена да је декларација била нужан, али недовољан корак Србије у "суочавању са мрачном прошлошћу"! Чак је и у самој скупштинској расправи било пластично јасно да од ефекта "повлачења ноге" нема ништа. Посланици мањина који су се јављали за реч само су доливали уље на ватру, измишљајући нове и још старије српске злочине над њиховим народима. Нарочито се у том погледу истакао Есад Џуџевић, који је набројао неких милион муслимана које су Срби побили у протеклих сто година!

Али, идеја да Срби могу да причају о својим жртвама и несрећама тек када се изјасне о својим злочинима ипак је много ужаснија од погрешне процене. Она представља ретко огољен пример расизма, шовинизма, нацизма ако хоћете. То је изопачено повезивање злочина, ништа хуманије од оног "убијали су они нас, па смо и ми њих". Само што је ово друго у целом свету познато као освета, а за ово што је осмислила владајућа већина у Србији нема одговарајућег израза, јер је незабележено у историји.

Као да је икоме потребан кредибилитет да би причао о невиним жртвама! Какав је кредибилитет неопходан држави Србији да би поставила питање несрећника страдалих у Задру, Загребу, "Олуји", Сарајеву, Мостару, Приштини, Пећи? Од када се то захтева кредибилитет да би се тражила правда за поклане и прогнане? Када су и чиме стекли тај кредибилитет сви они који већ две деценије галаме о српским злочинима?

Зашто, на крају, нико од оних који су у уторак тако хорски понављали Тадићеву бајку није наговестио шта ће Србија сада да уради са толиким кредибилитетом? Зато што вам за причу о страдалим и унесрећеним Србима не треба кредибилитет, него воља. А то је нешто што актуелна власт није показала, чак ни у најави.